

בעלויות מְלִיקֶה
Gehören
Be-Longing

VIDEO + PERFORMANCE
SHARON PAZ, 2007

בעלויות מלכיה
Gehören
 Be-Longing

Created by / Konzept & Realisation : Sharon Paz
 In collaboration with / In Zusammenarbeit mit:
 Anat Eizenberg , Ashraf Farah, Benjamin Jegendorf, Rabah Morkus, Juergen Salzman
 Lighting / Licht : Uri Rubinstein
 Music / Musik : Yuval Mesner
 Production & Photography / Produktion & Photo : Chen Oshri
 Production direction / Technische Leitung : Firas Rubi

In co-production with / In Koproduktion mit : Goethe-Institut, Israel
 Supported by / Gefördert mit Mitteln des:
 Experimental Theatre Center – “Matan,” “Pais” National Lottery Council For The Arts
 Developed in / Entstanden in : “Nisui Kelim,” the “Bikuray Ha’itim” Center, Tel-Aviv

Premiere : Akko Festival, Israel October 2007

Special Thanks to/ Besonderen Dank an : Studio Yoram levinstein, PROTECH Integration,
 Dr. Georg Blochmann, Amos Dolev, Daniella Michaeli, Lili Ben Nachshon, Yuval Meskin, Chani Vardi, Monir Bachri,
 Avigail Green, Amitai Yaish, Eitan Ben Ami, Anat Radnay, Yigal Azrati, Shir Freibach, Tamer Nafar, Ebrahim Sakala,
 Alina Feldman, Yoav Binshtok, Arie Rozen, Sandra Miriam Schneider, Amnon Liberman, Paz family.

Be-Longing

"Be-longing" is a combination of video installation and performance. The content of the piece is based on a research of a house unfolding the biographies of different tenants along different periods of history. The script is a mixture of the collective history of Israel; wherein I wish to explore the more private history of a specific house and people. Presenting a house where the walls contain voices, conflicts, moments of different people in different historical contexts.

The work observes history, not as an objective discipline, but rather as a subjective personal history. Examining historical perception not as a chronological record or narrative describing past events, but as a collection of memories over time, creating a nonlinear timeline. This subjective timeline combines reality and fiction, dream and imagination. I wish to create an experience of time collapsing, connecting different points in history into one space and time.

The piece is based on a fictional family made up of four characters from different periods of time that live in the same house. A father, a mother, a son and a daughter- each carries his own historical load. The fifth character is an archeologist who approaches the family, asking to conduct an archeological dig under a closet. Because of the family historical dynamic his request reflects different meanings to each character. They all live together in the space, dealing with the notion of home, along subjects of ownership, territory, borders, longing and belonging.

Stage size: 6X6 Meter
5 Performers
8 Channel video
around one hour

In the center of the stage stands a cube, a space that simulates an interior of an apartment. The cube walls are partly open to the audience to see inside. The design is made up from minimal furniture and objects. The video projections on each facade focus on a singular historical time-frame and character, showing the relevant historical information. The video functions as a mirror of the area, locating the apartment in historical context and showing the inner world of the relevant character.

The main objective of the installation is to give the viewer multiple viewing points into the same space. The audience travels through four different angles of the story. Each side is dominated by one family member, showing mainly his or her point of view about what is happening in the house, through the video.

The performance presents a psycho-political triangle between Palestinians, Israelis and Germans. The father, born in Germany, came to Israel after the Second World War. His presence in time is the year 1967. The daughter, born in Israel, is present now in 2007. The mother, who was born in Akko, lives in the year 1948. The son, born in Palestine, lives in the year 1987. The archeologist was born in Germany and functions also as a psychologist who tries to understand the family dynamics. Each character speaks its own language.

"Be-longing" travels through layers of time, detecting patterns of history, bringing together the past and the present into a discourse of dissonance. The audience makes a journey with the characters unfolding the connections between layers, between the conflicts of longing and belonging and the similarities between their different realities.

We all live with our own history, with stories that were told; with objects that once belonged to someone whom we have never met.

Gehören

„Be-longing“ kombiniert Elemente der Video-Installation und des Theaters. Das Stück ist eine Recherchearbeit zur Geschichte eines Wohnhauses und legt in seinem Fortgang die Biografien der Bewohner des Hauses in unterschiedlichen historischen Abschnitten offen. Indem ich die eher private Geschichte eines spezifischen Hauses und spezifischer Individuen untersuche, entwickelt der Text ein Panorama der kollektiven Geschichte Israels; ich stelle ein Haus vor, dessen Wände reden; sie reden von Konflikten, von biografischen Streiflichtern aus dem Leben unterschiedlicher Menschen in unterschiedlichen historischen Kontexten.

Die Arbeit legt Geschichte offen, nicht im Sinne objektiver Wissenschaft, sondern als subjektive persönliche Geschichte. Sie untersucht die Wahrnehmung der Geschichte nicht als chronologischen Bericht oder Erzählung, die vergangene Ereignisse beschreibt, sondern als eine Sammlung von Erinnerung, die eine nicht-lineare Zeitschiene konstituiert. Diese subjektive Zeitschiene verbindet Wirklichkeit mit Fiktion, Traum und Phantasie. Indem ich unterschiedliche historische Momente in einem Raum und einer Zeit zusammenführe, möchte ich die Erfahrung kollabierender Zeit vermitteln.

Das Stück stellt eine fiktive Familie vor, bestehend aus vier Personen, die im gleichen Haus wohnen, aber verschiedene Zeit-epochen repräsentieren. Ein Vater, eine Mutter, ein Sohn, eine Tochter – jeder trägt seine individuelle historische Bürde. Die fünfte Person ist ein Archäologe, der in die Familie eindringt. Er möchte eine archäologische Untersuchung im Haus durchführen. Auf Grund der historischen Dynamik der Familienstruktur nimmt diese Absicht für jedes der Familienmitglieder unterschiedliche Bedeutung an. Sie alle leben gemeinsam in einem Raum, der für jeden von ihnen „Zuhause“ ist, mit allen den Implikationen dieses Begriffs: Eigentum, Territorium, Grenze, Sehnsucht und Zugehörigkeit (longing and belonging).

SHARON PAZ was born in Israel, received a MFA from Hunter College, New York. Last year her work became part of the collection of the Israel Museum, Jerusalem. In 2004 Paz received the "Hauptstadtkulturfonds" exclusive grant from the city of Berlin. In April 2005 She was invited to participate in Artist Work Program, in the Irish museum of Modern Art. Paz exhibited a one-person show in the Herzlyia Museum and the Petach Tikva Museum of Art in Israel. She has exhibited extensively internationally and taken part in numerous film and video festivals in Europe, Canada, Israel, and the United States.

www.sharonpaz.com

Im Zentrum der Bühne steht ein Kubus, ein Raum, der das Innere einer Wohnung simuliert. Die Wände des Kubus sind teilweise offen und erlauben dem Publikum den Blick ins Innere. Der Raum ist mit wenig Mobiliar und einigen Gegenständen ausgestattet. Videoprojektionen auf jede der vier Wände fokussieren je einen unterschiedlichen Zeitrahmen, der einem der Bewohner zugeordnet ist und historische Informationen vermittelt. Jede Projektion spiegelt die Umgebung des jeweiligen Protagonisten, verankert die Wohnung in ihren historischen Kontexten ebenso wie sie die innere Welt des zugeordneten Charakters verortet.

Die Installation gibt dem Beobachter die Möglichkeit wechselnder Einblicke in den äußeren und inneren Lebensraum der Bewohner des Raumes. Das Publikum wird die sich dort abspielende Geschichte aus vier unterschiedlichen Blickwinkeln beobachten können. Jede Seite ist einem der Familienmitglieder zugeordnet und repräsentiert seine spezifische Sichtweise des Geschehens im Haus mittels der Videoprojektion.

Das Stück behandelt das psycho-politische Kräftefeld zwischen Palästinensern, Israelis und Deutschen. Der Vater, in Deutschland geboren, kam nach dem Zweiten Weltkrieg nach Israel. Seine Gegenwart ist das Jahr 1967. Der historische Ort der Tochter, geboren in Israel, ist auch die aktuelle Gegenwart des Zuschauers, das Jahr 2007. Die Mutter, in Akko geboren, lebt in der Gegenwart des Jahres 1947. Der Sohn, in Palästina geboren, lebt im Jahr 1987. Der Archäologe ist in Deutschland geboren. Er versucht, die Schichten der familiären Interaktion offen zu legen. Jede Person spricht ihre Muttersprache.

„Be-longing“ wandert durch die Schichten der Zeit, sucht historische Muster und bringt Vergangenheit und Gegenwart in einen dissonanten Diskurs. Das Publikum geht mit den Darstellern auf eine Reise, die die Beziehungen der Zeitschichten und die Ähnlichkeiten der verschiedenen Wirklichkeiten der Hausbewohner offenlegt – oszillierend zwischen Wunschbildern und Zugehörigkeiten (longing and belonging).

Wir alle leben in unserer eigenen Geschichte, mit Geschichten, die wir erzählt bekamen, und mit Dingen, die einmal jemandem gehörten, den wir niemals getroffen haben.

1948 MOTHER

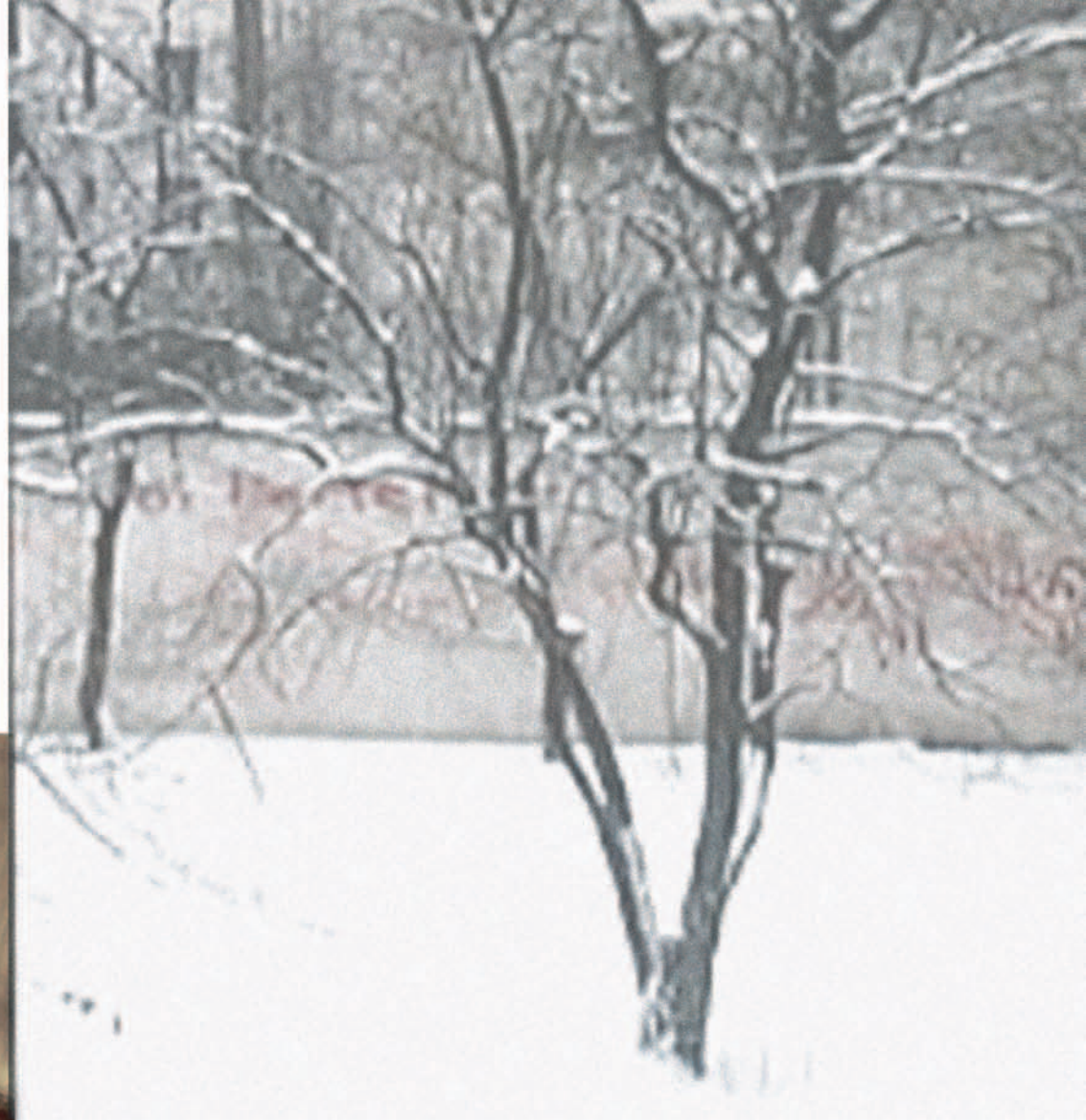

What is the first thing you will grab from your home if you had to leave it forever?

To lose a game, a brother, a friend, a scarf, a dog, a book, a day, the way, a job, a fight, a father, a moment, a feeling, virginity, time, a ticket, a ring, an argument, a chance, hope, passion, an arm, a pen, interest, faith, a bus, a war, a trial, sleep, desire, freedom, sight, words, the elections, a tooth, money, one glove, a lover, feeling, hair, the keys, blood, glasses, weight, an idea, a child, memory, patience, fear, home, life, myself, you.

1967

FATHER

What do you wish to forget?

What is your biggest fear?

SON

1987

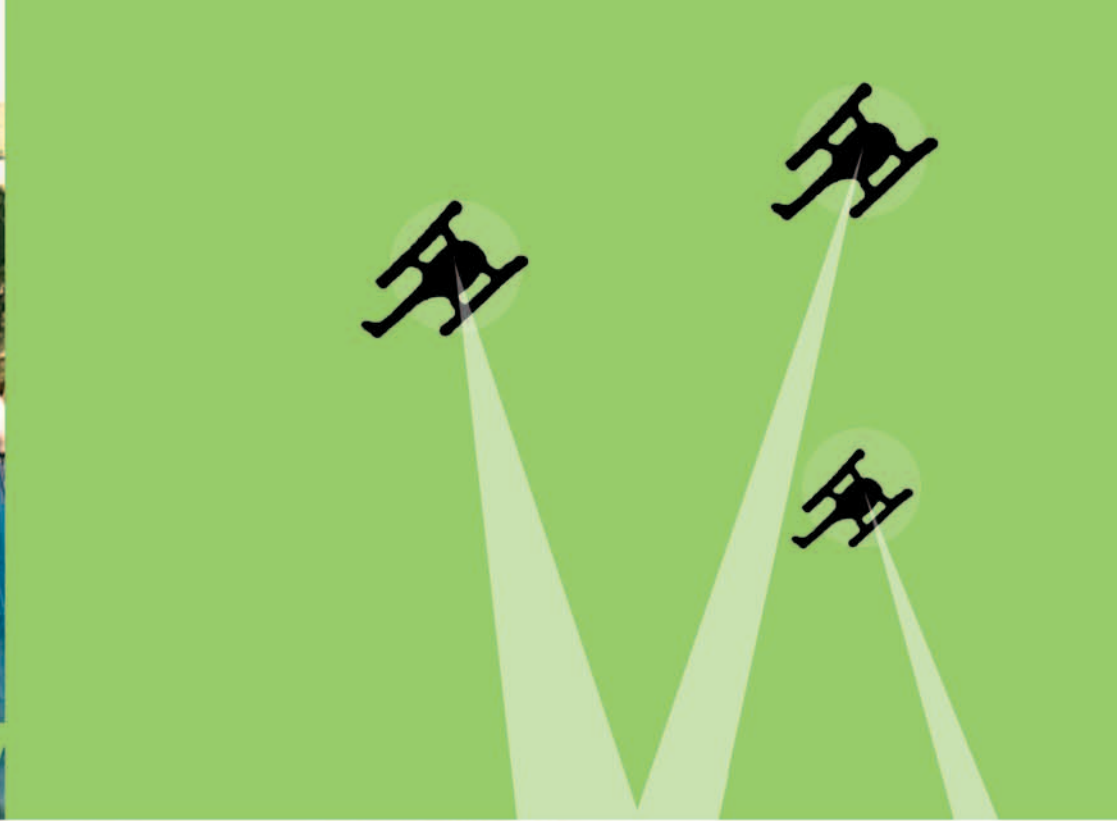
اعطني الوقت
 لتحقيق جريمتي
 اسمحوا لي الحب ومزقة
 لقد رقصت داخل عينيك
 كيف يمكنني ان تكون حقيقيه
 هل تريد حقا جرحني
 هل تريد حقا ان تجعلني البكاء
 اعني القتل
 الكلمات التي
 عشاق لا يسألون
 في هبي احتراق
 اختيار لون بلادي
 انذار نجمة
 اعلى الناس دائما تقول لي
 نأتمس خطوة
 خطوة ابعده

Give me time
 To realise my crime
 Let me love and steal
 I have danced inside your eyes
 How can I be real
 Do you really want to hurt me
 Do you really want to make me cry
 Precious kisses
 Words that burn me
 Lovers never ask you why
 In my heart the fires burning
 Choose my colour
 Find a star
 Precious people always tell me
 Thats a step
 A step too far

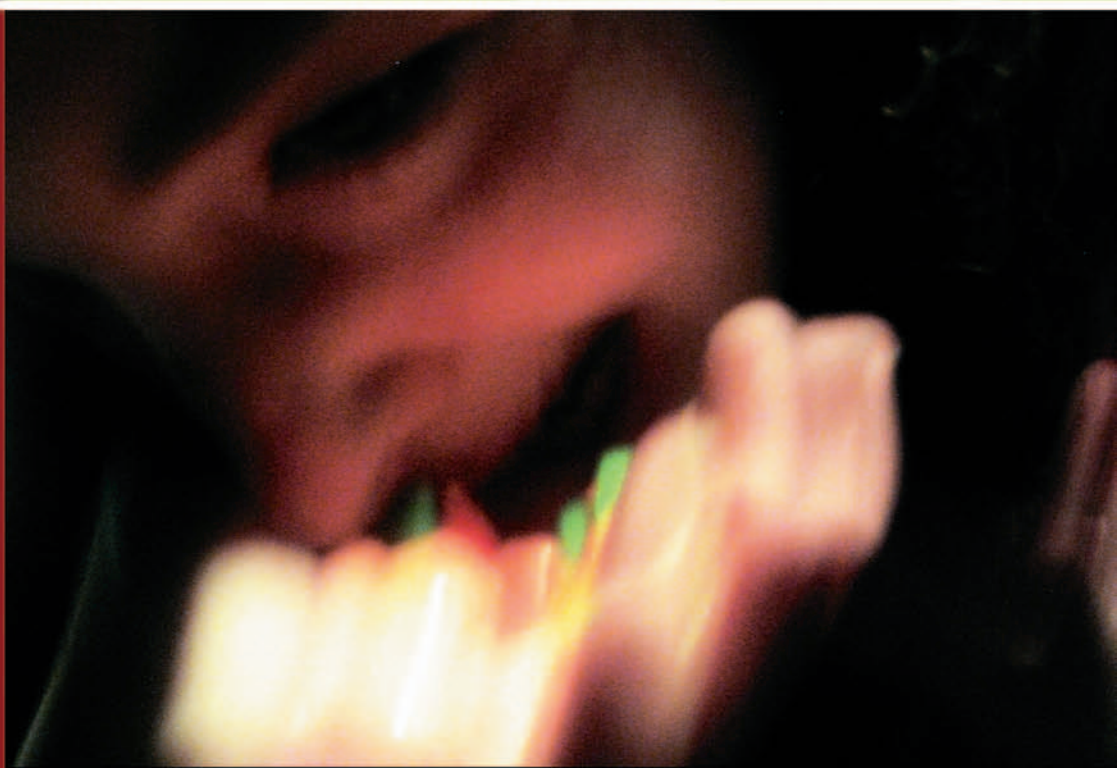

daughter 2007

If you could have been born in any country,
which would you choose?

מלכיה היא עבודה המשלבת ויזואל ומיצג. תוכן המופע מכיל בתוכו מחקר של בית וההיסטוריה של התושבים בו בעבר ובהווה. הוא מציג לקהל את ההיסטוריה האישית של כל דמות בשילוב עם ההיסטוריה הישראלית המקומית הבית וקירותיו מכילים קולות, קונפליקטים וסיפורים של רגעים בשלבים שונים לאורך ההיסטוריה. ההיסטוריה שמעניינת אותי היא היסטוריה סובייקטיבית לא בצורה כרונולוגית נרטיבית, אלא כזיכרון אישי שמשלב עובדות עם סיפורים, חלומות ודמיון.

בבית שנוצר על הבמה - חמש דמויות מנקודות זמן ומקומות שונים, ארבע מהן מתפקדות כחלק מהתא המשפחתי: אבא, בן ובת, הדמות החמישית היא ארכיאולוג שמגיע לבית ומבקש לחפור מתחת לארון. אחת הדמויות נמצאת במציאות של שנת 1948 ואחרת ב-2001. אחת נולדה בגרמניה, אחרת בישראל. למרות השוני התרבותי, הן מתייחסות זו לזו כמשפחה.

זהו העלילה נעה בין דיס-קומוניקציה להרס, דרך משבר וניסיון להידברות שנשכח. לאורך ההצגה נבחנים מוטיבים של כעס ואשמה, ריבים על טריטוריה ורכוש, לצד מאבקי עצמאות בתוך התא המשפחתי. הדמויות מנסות להחביא, לחפור, לגלות רבדים ארכיאולוגיים של היסטוריה ביחס להווה. הן נמצאות בקונפליקט בין נבירה וחשיפה של אמיתות לבין התמודדות עם הלא נודע והנסתר. ליכוד או לשכוח. לזכור ולסלוח.

על הבמה בנוי בית סכמאטי בצורת קובייה. הקהל מחולק לארבע קבוצות שיושבות מול ארבעת דפנות הקובייה. דפנות הקובייה בנוים מסכי וידאו ולכל קבוצה נקודת מבט שונה. דרך הווידאו מקבלת כל קבוצה פוקוס על דמות ותקופת זמן אחרת, פוקוס שמשתנה במהלך המופע. חלק מהמתרחש בבית מוסתר מהקהל וחלק גלוי: הווידאו מוקרן בו זמנית לצד משחק ותנועה על הבמה ומשקף את עולמם הפנימי והחיצוני של הדמויות בנוסף לתהליך הפירוק והפתיחה של הבית כלפי חוץ מבחינה תוכנית רעיונית.

זהו העלילה נעה בין דיס-קומוניקציה להרס, דרך משבר וניסיון להידברות שנשכח. לאורך ההצגה נבחנים מוטיבים של כעס ואשמה, ריבים על טריטוריה ורכוש, לצד מאבקי עצמאות בתוך התא המשפחתי. הדמויות מנסות להחביא, לחפור, לגלות רבדים ארכיאולוגיים של היסטוריה ביחס להווה. הן נמצאות בקונפליקט בין נבירה וחשיפה של אמיתות לבין התמודדות עם הלא נודע והנסתר. ליכוד או לשכוח. לזכור ולסלוח.

על הבמה בנוי בית סכמאטי בצורת קובייה. הקהל מחולק לארבע קבוצות שיושבות מול ארבעת דפנות הקובייה. דפנות הקובייה בנוים מסכי וידאו ולכל קבוצה נקודת מבט שונה. דרך הווידאו מקבלת כל קבוצה פוקוס על דמות ותקופת זמן אחרת, פוקוס שמשתנה במהלך המופע. חלק מהמתרחש בבית מוסתר מהקהל וחלק גלוי: הווידאו מוקרן בו זמנית לצד משחק ותנועה על הבמה ומשקף את עולמם הפנימי והחיצוני של הדמויות בנוסף לתהליך הפירוק והפתיחה של הבית כלפי חוץ מבחינה תוכנית רעיונית.

זהו העלילה נעה בין דיס-קומוניקציה להרס, דרך משבר וניסיון להידברות שנשכח. לאורך ההצגה נבחנים מוטיבים של כעס ואשמה, ריבים על טריטוריה ורכוש, לצד מאבקי עצמאות בתוך התא המשפחתי. הדמויות מנסות להחביא, לחפור, לגלות רבדים ארכיאולוגיים של היסטוריה ביחס להווה. הן נמצאות בקונפליקט בין נבירה וחשיפה של אמיתות לבין התמודדות עם הלא נודע והנסתר. ליכוד או לשכוח. לזכור ולסלוח.

על הבמה בנוי בית סכמאטי בצורת קובייה. הקהל מחולק לארבע קבוצות שיושבות מול ארבעת דפנות הקובייה. דפנות הקובייה בנוים מסכי וידאו ולכל קבוצה נקודת מבט שונה. דרך הווידאו מקבלת כל קבוצה פוקוס על דמות ותקופת זמן אחרת, פוקוס שמשתנה במהלך המופע. חלק מהמתרחש בבית מוסתר מהקהל וחלק גלוי: הווידאו מוקרן בו זמנית לצד משחק ותנועה על הבמה ומשקף את עולמם הפנימי והחיצוני של הדמויות בנוסף לתהליך הפירוק והפתיחה של הבית כלפי חוץ מבחינה תוכנית רעיונית.

זהו העלילה נעה בין דיס-קומוניקציה להרס, דרך משבר וניסיון להידברות שנשכח. לאורך ההצגה נבחנים מוטיבים של כעס ואשמה, ריבים על טריטוריה ורכוש, לצד מאבקי עצמאות בתוך התא המשפחתי. הדמויות מנסות להחביא, לחפור, לגלות רבדים ארכיאולוגיים של היסטוריה ביחס להווה. הן נמצאות בקונפליקט בין נבירה וחשיפה של אמיתות לבין התמודדות עם הלא נודע והנסתר. ליכוד או לשכוח. לזכור ולסלוח.

על הבמה בנוי בית סכמאטי בצורת קובייה. הקהל מחולק לארבע קבוצות שיושבות מול ארבעת דפנות הקובייה. דפנות הקובייה בנוים מסכי וידאו ולכל קבוצה נקודת מבט שונה. דרך הווידאו מקבלת כל קבוצה פוקוס על דמות ותקופת זמן אחרת, פוקוס שמשתנה במהלך המופע. חלק מהמתרחש בבית מוסתר מהקהל וחלק גלוי: הווידאו מוקרן בו זמנית לצד משחק ותנועה על הבמה ומשקף את עולמם הפנימי והחיצוני של הדמויות בנוסף לתהליך הפירוק והפתיחה של הבית כלפי חוץ מבחינה תוכנית רעיונית.

בעלויות מלכיה

Gehören

Be-Longing

יוצרת: שרון פז
 בשיתוף עם: ענת איזנברג, יורגן זלצמן
 בנימין יגנדורף, ראבעה מורקוס, אשרף פרח
 תאורה: אורי רובינשטיין
 מוסיקה: יובל מסנר
 הפקה וצילום סטילס: חן אושרי
 מנהל מכני: פיראס רובי

בשיתוף עם מכון גתה ישראל
 בסיוע המרכז לתאטרון ניסויי- מודן, מועצת הפיס לתרבות ואמנות
 הפרוייקט פותח באמצעות "ניסוי כלים" ביכורי העיתים, תל אביב

תודה מיוחדת: לסטודיו לאומנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין, פרופק אינטגרציה,
 ד"ר גיאורג בלוכמן, עמוס דולב, אמיתי יעיש, איתן ו-עמי, ענת רדנאי, גאל עזרתי, שיר פרייך,
 אלינה פלדמן, תאמר נפאר, איברהים סקאלה, יובל בינשטוק, אריה רזן, סנדה מרים שניידר,
 אמנון ליברמן, משפחת פז.

فكرة: شارون باز
 بالتعاون مع : عنت آيزنبرغ، اشرف فرح،
 بينيامين جيغندورف، رابعة مرقس، يورغن سالزمان
 إضاءة: اوري روبينشتاين
 موسيقى: يوفال مسنر
 الإنتاج: حين اوשרي

إنتاج مشترك مع معهد جوتيه – اسر انيل
 بدعم من مركز المسرح التجريبي ماتان، مفعال هبابس – المجلس القطري لليانصيب من أجل الفن.
 تم تطوير العمل في : "نيسويي كلیم"، مركز بيكور معيتيم- تل ابيب.

العرض الأول : مهرجان عكا – اكتوبر 2007

شكر خاص لـ لستوديو يورام ليفنيشتاين وبرونك أنتجرش.
 دجورج بلوكمان، عاموس دوليف، دانييلا ميخائيلي، ليلي بن نحشون، يوفال مسكن، حاني فاردي، أفيجيل
 جرين، عيتاي يعيش، ايتان بن عامي، عنت رديني، يجنال عزراي، شير فرايخ باخ تامر نفار، إيراهيم سكال، ايلانا
 فلدمان يوجال بنشتوك، اريية روزين، ساندرامريم ثنا بدر، أمنون لبرلمان وعائلة باز.